

סרן יוחי גלעד

15 בינואר 1947 - 16/15 באוקטובר 1973

יוחי נולד בקיבוץ בית השטה להוריו בנימין וצפורה, ובו גדל. בלימודים נטה במיוחד לספרות, לתנ"ך ולהיסטוריה, בעבודה דבק בענף הפלחה כבר מנעוריו. היה מרבה לטייל, ולאסוף תוך כך מטבעות עתיקים; בימי החופש יצא לחפירות ארכיאולוגיות בערד ובעין-גדי. את עבודת הסיכום שלו בסוף כיתה יב' הקדיש יוחי לצמחיית הגבעות של בית השטה.

עם תום לימודיו יצא יוחי להדריך ב"מחנות העולים" בחיפה. הוא לא הסתפק בשיחות, שירים ומשחקים, אלא סחף את חניכיו לעבודה משותפת, למפעלים (שיפור הנוי סביב הכניין, הקמת טרסות על הכרמל, פינת החי). ואמנם דרך זו הביאה לתוצאות בהן רצה: "הנה אותו נער מטורזן, שבא מחברה סלונית, רק אחז במעדר - ונהיה לאחר", כך כותב יוחי ברשימתו "מן סלע", בה הוא מסכם את עבודתו בתנועה.

בסוף 1966 הגיעה שעתו של יוחי להתגייס. הוא השתתף במלחמת ששת הימים בליווי כוחות עורפיים, ומראות המלחמה נחרתו בו עד מאד. "המלחמה היא דבר איום ומזעזע", כתב להוריו כמכתבו הראשון משם; "ועל אף הכל אני נשאר יוחי בכל המובנים", הוא סיים. אחרי המלחמה עבר את מסלול השריון, ובגמר קורס הקצינים הוצב בסיני ונטל חלק במלחמת ההתשה. מקצת מרגשותיו באותם ימים הביע בשורות שרשם בצידו האחורי של תג-היחידה שלו: "בית השטה / של גבעות ושל שדות / של שניצל ושל שטרודל / של אמא ושל אבא / האדם הוא תבנית נוף מולדתו / אם לא תאמינו לא תאמנו".

עם שחרורו, בנובמבר 1969, חזר יוחי למשקו, למשפחתו, לפלחה שלו. "מהבית איני יוצא עד שיגיעו השורשים לבזלת", כך התבטא. הוא שב לעבוד בפלחה על הטרקטור, ולמד את הצד הטכני של הענף בו ראה מקום-עבודה לשנים. בשעות הפנאי למד תחילה לקראת בחינות הבגרות, אחר-כך נכנס לפעילות בוועדות (קשר עם חיילים, הכנת חג העצמאות), ונרתם להדרכה בחברת הילדים. בקיץ 71 הוקם הקן המשפחתי עם נישואיו לטלי והולדת הבת עפרי. "במעגלים אלה", כותב יפתח, "מפלס יוחי את דרכו במשק: עבודה בפלחה, הדרכה בחברת-הילדים, בניית הקן המשפחתי. כל אחד מהם זוכה למלוא תשומת הלב והרצינות. בפלחה מטילים עליו ללמוד הכלאת זני מלונים, ולשם כך הוא נשלח לחודשיים עבודה בתחנת הנסיונות בנוה יער".

"בקיץ האחרון יישם כל אשר למד, ובחלקת נסיון קטנה בשדות המשק הפליא שני זני מלונים לזן אחד נדיר ומבוקש, אסף את הזרעים בסתיו, אך לזרעם לא הספיק. שטח המלונים נזרע בלי יוחי. נישא אל קו הרכס, בעודו טומן בחובו אותם זרעים, נקרא המרחב החום - ובטבורו בריכת המים - על שם יוחי".